

nekaj konkretnega – nekaj konkretnega v ženi, ki je na zunaj zelo preprosta, ki sama sebe označuje kot navadno služkinjo – deklo (Lk 1, 48). Ne bi smeli pozabljati, da se veličastvo začne prav tukaj. Tu ni poveljučana neka kraljica, marveč preprosta dekla. Prihodnost ni obljubljen moči, temveč veri. Verovati Bogu, ki nizke povišuje in mogočne meče s prestola, Bogu, ki je postal meso in je meso obudil – to je zemeljska zahteva in nebeška obljuba, hkratnost pravičnosti in milosti, na katero hoče živo spomniti praznik 15. avgusta.

Anton Strle, Telo in nebeško veličastvo (povzel iz J. Ratzinger, Die Hoffnung des Senfkorns, 26–28), v: CSS 11(1977)122.

Z Marijo v radosti, v bridkosti in v slavi. Premišljevanja ob rožnem vencu

Pred seboj imamo delo, ki smo ga res lahko veseli. Ne le da govori o nečem, kar nam je danes še posebno krvavo potrebno: o molitvi, in sicer premišljevalni, notranji; marveč govori o tem izvrstno – o skoraj vseh premišljevanjih je treba uporabiti to besedo. Samo eno veliko napako ima knjiga: da bo premalo prišla v roke naših družin (menim, da bi takšno ali podobno knjigo morala izdati kot redno knjigo Mohorjeva družba, pa bi izredno veliko storila za resnično poglobitev evangeljsko-krščanskega življenja naših družin, ki bolehajo predvsem zaradi pomanjkanja molitve; naj mi bo oproščeno, da mislim tako »starokopitno« – saj ne morem verjeti, da more biti drevo brez zdravih korenin, segajočih v pognojeno zemljo, sploh rodovitno).

Delo je napisal strokovnjak za duhovno teologijo, profesor asketike na innsbruški univerzi. Kdor je prebiral članke p. Dominika Thalhammerja (rojen je bil 1902 v naših Domžalah) v »Der grosse Entschluss« (Velika odločitev) ali pa katero od njegovih duhovnih knjig, ta že vnaprej pričakuje, da bo visoko kvalitetna tudi knjiga o rožnem vencu, ki jo je iz nemščine prevedel D. N., isti kakor Daniel-Ropsovega »Jezusa v svojem času«. Ko začne pozorno brati

Thalhammerjeva razmišljanja ob »evangeliju po Mariji« (tako nekateri imenujejo rožni venec), lahko kmalu ugotovi, da se ni zmotil.

Prevajalec je hotel prvotno dati knjigi naslov »Kraljica venca rožnega«. Ko sem mu izrazil pomisleke, češ da bo tak naslov odbijal izobražence, mi je zatrdil: »Rad bi storil nekaj za razširitev molitve rožnega venca, brez katere bomo kljub vsemu govorjenju o pokoncilski prenovi vedno bolj hirali in končno izhirali. Ne gre mi ravno za izobražence, zlasti ne za tiste, ki se že ob besedi rožni venec posmihajo, čeprav se imajo za dobre katoličane. Gre mi za preproste, ponižne, ki jim Jezus pripisuje posebno vlogo v božjem kraljestvu.« In vendar so pričujoča premišljevanja takšna, da bodo lahko zadovoljila tudi kristjane z najvišjo izobrazbo, če so si le ohranili kaj čuta za tisto smer življenja, ki nam jo odpira Jezus v evangeliju.

Premišljevanja bodo zelo prav prišla celo tistim, ki trenutno mislijo, da zanje molitev rožnega venca ni (saj je mogoče, da kdo za nekaj časa zares to misli, čeprav drugače to obliko molitve odobrava). Opraviti imamo tu z zdravo, krepko duhovnostjo, ki prav nič noče prikrajševati božje besede, odvzemajoč ji njeno zahtevnost in s tem učinkovitost. Avtor ni med tistimi, ki bi radi spraznili nauk o križu (prim. 1 Kor 1,18sl) ali pa ga popačili v neko odtujevanje preprosti vsakdanji resničnosti. Pri 4. skrivnosti veselega dela rožnega venca npr. piše: »Iz tisoč majhnih žrtev vsakdanjega življenja raste moč za žrtev zadnjega popolnega darovanja. Vendar ni vedno tako, da bi zahteval Gospod od svojih kaj izrednega za krono življenja. Često je njihova velika žrtev samo v zvestobi tisočerim malim žrtvam dneva in ure, v kateri vztrajajo do konca. Gospod namreč poda vsakemu svojih otrok kelih trpljenja, ki je primeren njegovi moči in milosti. Od nikogar ne zahteva več kot more nositi. Dovolj je pobožnih ljudi, ki se opajajo z umišljenim junaštvom v trpljenju, pri tem pa spregledajo žrtve, ki jim jih nalaga dan, dolžnost in sožitje z ljudmi njihove okolice. Menijo, da so že daleč, ker imajo glavo polno velikih idej in srce polno brezplodnih želja, njihovo navdušenje pa ne preстане preizkušnje vsakdanjega življenja ...« (str. 68sl.). Drugje pravi: »Dejansko odtegne Jezus svojo notranjo bližino vsem, ki so mu bili, čeprav v majhnih stvareh, namenoma

nezvesti ali ki v svojem življenju nočejo prelomiti z nerednostmi iz navade. Prav tako se umakne tudi vsakemu, ki svojo zunanjo dejavnost razvija preveč v škodo notranjega življenja in molitve. Nagnjenje do kritiziranja in iskanje novic, nečimrni lov za uspehom, iskanje osebne zadovoljitve v božji službi in stalno samovšečno ali samomučilno razglabljanje o vsem, kar smo storili ali trpeli za Gospoda – duševna korenina je vedno ista – vse to more pregnati občutek božje pričujočnosti v duši ... « (isti, 72sl.).

Težko, če je katera knjiga o rožnem vencu tako lepa in tako prava za naš čas napisana. Zelo nam je bilo takšno delo potrebno. Naj bi bilo poskrbljeno, da bi ta premišljevanja dobilo čim več ljudi v roke. Pisana so globoko, toplo, živo, mnogokje z močnim pesniškim čutom, a vendarle preprosto, brez odbijajočega učenjaštva, čeprav povsod zasledimo, da jo je pisal strokovnjak v duhovni teologiji, obenem pa človek, ki pozna naš čas in njegove stiske. Ob koncu omenja bistveno stisko: »Tolikerim našim sodobnikom je postalo človeško življenje kakor ječa brez oken. Ne poznajo Njega, ki jih je postavil v to življenje, in prav tako ne vedo za pot, ki bi jih rešila iz tega položaja ... Tu je resnica o Marijinem vnebovzetju kakor daljni glas zvona, ki doni v brezizhodnost modernega življenja in mišljenja, kakor vrata, ki so se odprla v svobodo.«

Anton Strle, Thalhammer D., Z Marijo v radosti, v bridkosti in v slavi, v: CSS 6(1972)227.

